

ning af Rug og Hvede. I og for sig var det ikke den Omstændighed, at denne Hvede blev købt og lagt paa Lager her, der gjorde nogen Skade. Men det stod noget usikkert for Offentligheden, hvad Meningen var med denne Hvede, om den senere kunde blive kastet paa Markedet, og om Staten i det hele taget vilde tage Kornhandelen i sin Haand. Jeg tror ogsaa, denne Usikkerhed bidrog noget til at slappé Interessen for at føre fremmed Korn her til Landet. Der kom for øvrigt senere et Cirkulære, der skaffede Klarhed i saa Henseende, og hvoraf det fremgik, at det ikke var Meningen uden i yderste Nødvendighed at bringe denne Hvede paa Markedet. Først da der var kommet Klarhed herover, gik Kornkøbmændene i Gang med at søge at skaffe fremmed Brødkorn hertil, og det gik i nogen Tid. Jeg saa i „Børsen“ i Gaar, at der i Tiden fra Slutningen af Septembris og til nu er lastet 18 Dampere med Korn og Fødestoffer. Af disse 18 er hidtil kun 4 ankommet, medens 3 er beslaglagte. Der er saaledes 11 Ladninger, som fremdeles er svømmende, og om hvis Skæbne man intet ved. Naar nu Kornpriserne i de senere Dage er sprunget saa højt op, som de er, tror jeg, det hidrører noget fra den Omstændighed, at Tilførselen er saa usikker, som den faktisk viser sig at være. Det finder jeg ogsaa bekræftet i en Udtalelse i „Børsen“ for i Dag. Der staar noget, som jeg maaske maa oplæse: „Stillingen paa Kornmarkedet vanskelig. Dispositionerne skal veksle hvert Øjeblik, efter som Dampene bliver opbragt, opløst eller frigivet, og saa maa man stadig have for Øje den store svømmende Tilførsel“. Jeg tror netop, at det maaske mere end noget andet er den Usikkerhed, der er til Stede med Hensyn til Tilførselen, der bidrager til, at navnlig Rugpriserne er sprunget saa højt op i de senere Dage.

Hvad angaar Spørgsmaalet om en Maksimalpris, som der har været saa megen Tale om ogsaa indenfor Kommissionen, ser jeg saadan paa det Forhold, at en Maksimalpris i Virkeligheden fuldstændig vilde standse Tilførselen udefra. Det ærede Medlem fra Lejre (Niels Frøderiksen) sagde i Gaar, at det kun var under Forudsætning af, at Maksimalprisen blev under Verdensprisen, og det er selvfølgelig rigtigt. Men jeg gik ud fra, at det ærede Medlem fra Lejre netop ønskede en Maksimalpris, som laa under Verdensmarkedets Pris, thi hvis Maksimalprisen skulde ligge ved Verdensmarkedets Pris, var den ganske overflødig, og hvis man ansatte Maksimalprisen

under Verdensmarkedets Pris, er det min Opfattelse — og jeg tror ogsaa Kommissionens flertallets, og det har været Grunden til vor Stilling —, at derved vilde man ganske komme til at standse de Tilførsler, som vi trænger saa haardt til og ellers kunde vente at faa. Og dette vil være det allerværste, der kunde ske, thi medens jeg hidtil har troet, at vi havde rigeligt Brødkorn her i Landet, maa jeg nu bekende, at jeg er ved at tvivle noget derom. Det viste sig f. Eks., at da man skulde foretage en ordentlig Undersøgelse paa Bornholm af det Forhold, var der knapt Halvdelen af, hvad man havde ventet, der var. Jeg er bange for, at de Opgørelser, Statistisk Departement har givet os, naar det kommer til Stykket, ikke helt vil slaa til, idet disse Beregninger er byggede paa ganske løse Skøn, og ingen kan garantere, at de Mængder, som Statistisk Departement har anslaaet, virkelig er til Stede. Dette vilde kunne konstateres ved en omhyggelig Undersøgelse, og jeg vil i Tilslutning til det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) opfordre den højtærede Minister til ikke at indskrænke den Optælling, som han ønsker at foretage, til kun at omfatte de større Gaarde, idet jeg ikke synes, at man derved faar virkelig Klarhed over Spørgsmaalet. Nej, denne Optælling bør omfatte alle, som overhovedet avler Korn, og alle de Lagere, som findes. Der bør, kort sagt, foretages en Optælling i Lighed med en almindelig Folketælling eller Kreaturtælling, en Optælling, som foretages paa en eneste Dag. Med det Mandskab, som høves til Raadighed gennem Prisreguleringskommissionerne rundt om i Kommunerne, maa det være muligt, selv om jeg erkender, det er et meget betydeligt Arbejde. Jeg synes ogsaa, at Spørgsmaalet om, hvorvidt vi har tilstrækkeligt Brødkorn her i Landet, er saa vigtigt, at jeg tror, der er al Grund til at gaa til en saadan Optælling.

Der er imidlertid ogsaa en anden Ting at tage i Betragtning. Hvis man nemlig ansætter Maksimalprisen under Markedsprisen, vil man faktisk komme til at beskattede en vis Del af Befolkningen, nemlig de Mennesker, som nu avler Brødkorn, en Beskatning, som kommer til at virke uretfærdigt og kommer til at ramme ganske i Flæng. Jeg skal f. Eks. gøre opmærksom paa, at den fattigste Del af Landet, Vestjylland, avler forholdsvis meget Rug, fordi Rug er en af de sikreste Afrøder i Vestjylland. Men hvis man nu ansætter en Pris for Rug, som ligger